

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Пловдив, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г. В. Чамбов

Членове: Радка Д. Чолакова
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20245001000006 по описа за 2024 година

С решение № 72/17.10.23 г. по т.д. № 80/22 г. по описа на ОС Хасково, А. Н. М. ЕГН ***** е осъдена да заплати на „И. Т. С.“ ЕАД ЕИК ***** сумата **65 223,05 лв.**, формирана както следва:

1/ получени без правно основание нетни месечни възнаграждения по договори от 21.08.2017 година за управление като член на съвета на директорите и изпълнителен директор: м. август 2017 год. - 842,34 лева; м. септември и октомври 2017 година по 2171,84.00 лева; м. ноември 2017 година - 525,36 лева; м. декември 2017 година - 2033,85 лева, общо за посочените месеци от 2017 година - 7 745, 23 лева; 2/ за м. януари 2018 година - 2394,73 лева; за м. февруари - м. декември 2018 година по 2431,55 лева месечно, общо за посочените месеци на 2018 година — 29 141,78 лева; 3/ м. януари - м. септември 2019 година включително - по 2651,94 лева и м. октомври 2019 година - 340,08 лева, общо за посочените месеци на 2019 година - 24 207,54 лева;

2) получени без правно основание обезщетения по чл. 15.1, съответно по чл.16.1 от договори, датирани от 21.08.2017 година, за управление като член на съвета на директорите и изпълнителен директор, в размер общо на 4 128,50 лв. нетно, с платежни нареждания от 18.02.2022 година;

ведно със **законната лихва** върху тази сума от датата на подаване на исковата молба 08.07.2022 година до окончателното разплащане, както и разноски по делото в размер на 4 628,92 лв.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от А. Н. М. с оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост. Иска се решението да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск от „И. Т. С.“ ЕАД бъде отхвърлен изцяло. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „И. Т. С.“ ЕАД моли решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Пловдивският апелативен съд, след преценка на събраните доказателства по делото, във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, приема за установено следното:

В исковия период 21.08.2017 г. - 04.10.2019 г. жалбоподателката е заемала длъжността общински съветник в Общински съвет – С.. Това обстоятелство е било безспорно между страните и е установено от удостоверение за избран общински съветник, издадено от ОбщС С..

Жалбоподателката е изпълнявала функциите на член на съвета на директорите и изпълнителен директор на „С. з. - С.“ ЕАД ЕИК *****, въз основа на решение от протокол № 50/09.08.2017 година на Съвета на директорите на принципала на „Н. к. и. з.“ ЕАД - град С. и решение от протокол № 1/15.08.2017 година на Съвета на директорите на „С. з. - С.“ ЕАД.

Безспорно е установено и обстоятелството, че исковите суми - 61 094.55 лв. нетни месечни възнаграждения и 4 128,50 лв . нетни обезщетения по чл. 15.1, съответно по чл.16.1 от двата договора за възлагане на управлени по платежни нареждания от 18.02.2022 г. , са получени от жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е уважил предявените иски по чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД вр. чл. 34, ал.7 от ЗМСМА за връщане на получените суми, като е приел, че същите са получени без правно основание. По отношение на обезщетения по чл. 15.1 от договора за управление като член на СД и чл. 16.1 от договора за управление като изпълнителен директор е прието, че също попадат под забраната на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА, тъй като заместват възнаграждение на член на СД/изпълнителен директор, което би било дължимо ако договорите не бяха прекратени предсрочно.

Жалбоподателката оспорва тези изводи. Излага доводи, че сумите са получени на годно правно основание – сключените договори за

възлагане на управление като член на СД и като изпълнителен директор, по взаимно съгласие на страните, за продължителен период от време; ръководството на ищеца знаело за обстоятелството, че притежава качество на общински съветник; жалбоподателката нямала вина, добросъвестно изпълнявала задълженията си по договорите, не знаела за забраната по чл. 34, ал.7 от ЗМСМА; имала законово основание да получи сумите.

Горните оплаквания не се споделят от въззивния съд. Законосъобразен е изводът в обжалваното решение, че нормата на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА е императивна и не може да се тълкува разширително. Според същата *общинският съветник може да участва като представител на държавата в органите на управление или контрол на търговските дружества с държавно участие в капитала или на юридическите лица, създадени със закон, за което не получава възнаграждение*. Т.е. налице е ясна и категорична законова забрана за получаване на възнаграждение от общински съветник, изцяло приложима в разглеждания случай, като забраната се отнася до всички органи на управление и контрол на търговските дружества с държавно участие в капитала – както до членовете на СД, така и до изпълнителните директори.

Без правно значение за горната забрана са обстоятелствата, наведени във въззивната жалба, свързани със знанието от страна на ръководството на ищцовото дружество, добросъвестността на ответницата, продължителността на периода на изплащане на сумите, изпълнението на задълженията по договорите от страна на жалбоподателката. В случая не става въпрос за търсене на вина, нито за налагане на някакво наказание, предвидено в закона. Съществено е обстоятелството, че сумите са получени в противоречие с цитираната изрична законова забрана, поради което се явяват получени без правно основание. Жалбоподателката се позовава на нормата на чл. 244, ал.4 от ТЗ, но от същата не могат да се мотивират противни изводи, тъй като тази норма не дерогира забраната на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА. Както е констатирано и от първоинстанционния съд, е налице изрична клауза в договора за управление в качеството ѝ на член на СД – чл.9, според която възнаграждение не се дължи, ако лицето заема длъжност, посочена в закон като пречка за получаване на възнаграждение. Такава пречка е разпоредбата на чл. 34, ал. 7 от ЗМСМА. Обстоятелството, че в договора за възлагане на управление като изпълнителен директор няма подобна клауза, не означава, че е налице правна възможност да не се прилага законовата забрана на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА.

На следващо място, във въззивната жалба се оспорват изводите на първоинстанционния съд, че процесните вземания не са погасени по давност, като се поддържат доводи, че за същите е приложима кратката тригодишна давност, тъй като се касае за периодични плащания.

Тези оплаквания са неоснователни. Законосъобразен е изводът, че в случая се касае за вземания от неоснователно обогатяване,

които се погасяват с общата петгодишна давност, като съдът се е позовал и на т.7 от ППВС № 1/79 г. Не се споделят доводите във въззивната жалба за приложимост на кратката тригодишна давност. Същите са относими към вземания, произтичащи от договор за управление на търговско дружество, които имат характер на периодични плащания; тези вземания принадлежат на лицето, на което са възложени съответните управленски функции. Т.е. всички изложени доводи във въззивната жалба в тази насока биха били основателни в случай, че предмет на делото са вземания от договори за управление, т.е. при иск, предявен от довереника /член на СД или изпълнителен директор/ по чл. 79 ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 286 от ЗЗД вр. чл. 244 ал. 7 от ТЗ срещу дружеството, възложило управлението, в какъвто смисъл е и изводът на първоинстанционния съд. Предмет на настоящето дело обаче е претенция за неоснователно обогатяване предвид получаване на сумите без правно основание – тази претенция не удовлетворява определението за „периодично плащане“, за да се говори за приложимост на кратката погасителна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД.

В случая исковата молба е подадена на 08.07.2022 г., а най-ранната дата на получаване на сума от процесните е 21.11.2017 г., при което петгодишният давностен срок не е изтекъл, при което обосновано е прието, че правото на ищеца на съдебно притезание за връщане на процесните суми не е погасено по давност.

На следващо място, във въззивната жалба се оспорва наличието на основание за връщане на сумата от 4128.50 лв. – нетен размер на обезщетения по чл. 15.1 и 16.1 от двата договора. Жалбоподателката счита, че тази сума няма характер на възнаграждение по смисъла на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА, а се касае за получени обезщетения за оставане без работа при прекратяване на договорите; сумите били изплатени по друго дело, водено между страните. Поради тези съображения счита, че нормата на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА е неотносима за така получената сума.

Безспорно сумата 4128.50 лв. е формирана като сбор от изплатени обезщетения във връзка с прекратяване на двата договора за управление поради преобразуване на предприятието, т.е. същите са обезщетения за „оставане без работа“, както се квалифицират във въззивната жалба. Споделя се аргументът на първоинстанционния съд, че същите имат характер на заместващи възнаграждението по договорите, което би било дължимо, ако същите не бяха прекратени, поради което също попадат под забраната на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА. Освен това, следва да се подчертае и обстоятелството, че и в двата случая обезщетенията се формират на база размера на едномесечното възнаграждение по договорите. При това положение, ако не е налице дължимо месечно възнаграждение поради забраната на чл. 34, ал.7 от ЗМСМА, то не е налице и дължимо обезщетение съответно по чл. 15, ал.1 и чл. 16, ал.1 от двата договора.

Във въззивната жалба се навеждат и доводи, че въпросните обезщетения били изплатени по друго дело между страните, по което жалбоподателката е ищец, а въззиваемото дружество - ответник; делото понастоящем било висящо пред РС С. /гр.д. № 353/22 г. по описа на РС С./. Тези доводи са неоснователни. По делото са налице данни за завеждане на посоченото дело – съобщение до ищцата А. М., молба от ответното дружество за спиране на производството по същото до приключване на

производството по т.д. № 80/22 г. на ХОС /л. 46 и 47 от първоинст.д./ Сумите за процесните обезщетения са изплатени с платежни нареждания от 18.2.22 г. Самата жалбоподателка заявява, че делото на РС С. е все още висящо, т.е. няма съдебен акт, постановен и влязъл в сила, който да признава тяхната дължимост. При това положение наличието на висящо дело се явява изцяло ирелевантно обстоятелство за спора по настоящето дело.

Предвид посоченото въззивният съд намира, че обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да се потвърди.

Предвид този изход на спора следва да се уважи претенцията на въззиваемата страна за присъждане на разноси за настоящата инстанция, които съобразно представения списък и доказателствата по делото възлизат на 1900 лв. – платен адвокатски хонорар.

Ето защо съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 72/17.10.23 г. по т.д. № 80/22 г. по описа на ОС Хасково.

ОСЪЖДА А. Н. М. ЕГН ***** да заплати на „И. Т. С.“ ЕАД ЕИК ***** 1900 лв. – **разноси за въззивна инстанция.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____